

ся два пакти въ недѣль-тѣхъ, давамъ десятк-тѣхъ часть отъ всичко, что придобыхъ.“ А мытарь стоялъ отдалече, не смѣялъ и да погледне камъ небо-то, билъ ся въ грѣди-тѣхъ си и восклицалъ: „Боже! милостивъ бѣди менѣ грѣшному!“

„Казвамъ ви,“ дорекълъ Господь, „че мытарь ся върнѣлъ у дома си повече оправданъ со своѣхъ-тѣхъ молитвъ, нежели фарисей. Онзи, който ся прѣвозноси, ще бѣде униженъ, а който ся смирява, ще бѣде прѣвознесенъ.“

ГЛАВА ЛІІІ.

Още нѣколко притчи.

Единъ богатъ чловѣкъ събралъ изобилно жито отъ пивы-тѣхъ си и мыслилъ самъ въ себе си: „что да правѣхъ сега? азъ нѣмамъ мѣсто, гдѣ да насыпѣхъ пшеницѣхъ-тѣхъ си! Но ето какъ трѣбва да сторѣхъ: да растурѣхъ житницы-тѣхъ ми и да направѣхъ другы, много поголѣмы отъ прѣжни-тѣхъ, да съберѣхъ въ нихъ всичко-то ми жито, всичко-то ми богатство, и да кажѣхъ на душѣхъ-тѣхъ ми: душе, ты имашъ богатство, което ще ти бѣде доста на много години, покой ся, яждѣ, пій и весели ся!“ Но Богъ му казалъ: „безумне! тажъ ноцъ ще ся земе душа-та ти отъ тебе; кому ще оставишь твое-то богатство?“ На тажъ притчѣхъ Иисусъ Христосъ притурилъ слѣдующе-то: „Така быва съ оногова, който ся грижи да събира богатство, а не мысли да угождава Богу.“

„Нѣкой си чловѣкъ ималъ два сына,“ говорилъ Спаситель. „Той казалъ на първия отъ нихъ: „сыне мой! иди, работи на лозѣ-то ми!“ Но сынъ-тѣхъ му отговорилъ: „не щѣхъ да идѣхъ,“ а послѣ ся раскаалъ и отишълъ да работи на лозѣ-то. Баща имъ отишълъ при другия сынъ и казалъ му: „иди, работи на лозѣ-то ми.“ Той отговорилъ: „тойзи часъ отивамъ,“ но не отишълъ.— Кой отъ двамата е исполнилъ волю-тѣхъ на бащѣхъ си?“— „Първия-тѣхъ,“ отговорили слуша-